Сакару и Караману.
— Ушлисъ сълко, здрависа
Деветь годины минавъ
Въ кола неся вътръ ганы
— Да идешь мало да идешь
Да пусешь лъси Диволе
Сакару и Караману.
Стояновата майчица
Право си у пръстъ очиве
Та пусри леси Диволе
Сакару и Караману
Диволе будимъ сурчинъ
Като трева будимъ вързанъ
Въ вързанъ и сиревянъ
А стоянъ мъ са обиди
Обиди ма ме болами
Отъ тъва пусръ тъмницъ
Караманъ дума Сакару
Бре сурчи Сакаре послуняе
Що ми са гласеръ постъва
Сякашь е гласеръ Стояновъ
И пашъ са Стоянъ провикнъ
Та го Диволе дочуе
Дочуе и дослуняе
Право тъмницъ отиде
Въ рога Срата кръвянъ
Съ кяка дувари срвянъ
И са тъмницъ разбие
Та извади Стояна
И го далеко отвели
Коге мохтило сгледа
Навла Стояна въ ваниани
Викнъ та сърба попире
Прати стояла да хварстъ
Да хвати да го олувети
Като са Караманъ обърнъ
Та си попире сгледа
Караманъ дума Сакару
Ти върни нагръ Сакаре
Ти води, носи Стояна
А въ мене останъ надъ
Попире да си ваниве
Завава да и повърне
Сакаръ на нагръ очиди
Надъ се върнъ Караманъ
Срещу попере отиде
Высоко глава на вира
Че и попире отвири

Градски Народен Библиотека Варна
инв. 905